

Arrest

nr. 310 115 van 17 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 3 juli 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 juli 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Marokkaanse nationaliteit en bent u van Berberse etnie. U bent geboren op (...) 1979 in Taforalt, Marokko. Toen u enkele maanden oud was, verhuisden uw ouders naar de Marokkaanse stad Beni Ensar, waar u opgroeide en u studeerde tot en met het vierde jaar van de middelbare school.

Einde 1999 verhuisde uw familie naar Barcelona in Spanje. Daar werkte u in de logistiek en in 2001 trouwde u met L. G. M., een vrouw met Spaanse nationaliteit. Jullie scheidden rond 2006-2007.

U verbleef nog in Spanje tot 2012, waarna u van daaruit vertrok naar Frankrijk en u vervolgens ging naar Nederland. In 2017 kwam u aan in België.

Tijdens uw verblijf in België kwam u meerdere keren in contact met de Belgische politie en gerecht. U werd tussen 2019 en 2024 zes keer veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens gewone diefstallen, diefstallen met geweld of bedreiging en wegens verboden wapens. In 2019 en in 2020 werd u telkens gedurende enkele maanden ondergebracht in de gevangenis van Antwerpen en van maart 2021 tot mei 2024 verbleef u onafgebroken in de gevangenis.

U kreeg diverse malen het bevel om het grondgebied te verlaten en u kreeg ook inreisverboden.

Op 14 mei 2024 werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas met het oog op verwijdering van het Belgische grondgebied. Er werd een eerste repatriëring gepland op 24 maart 2024. Op 18 mei 2024 zou een tweede poging tot repatriëring plaatsvinden, die opnieuw werd uitgesteld. De derde geplande repatriëring van 10 juni 2024 werd geannuleerd omdat u een verzoek om internationale bescherming indiende op 7 juni 2024.

U vreest bij terugkeer naar Marokko geen vrij leven te zullen kunnen leiden omdat u stelt homoseksueel te zijn. Tevens vreest u dat uw leven ten einde zal zijn in Marokko, omdat u daar niemand kent, u daar geen toegang heeft tot werk en ziekenhuizen en u als Berber onrechtvaardig behandeld wordt in Marokko.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen; het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een gevaar voor de nationale veiligheid of voor de openbare orde vormt; het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Omwille van hierna vermelde redenen dient er te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst wordt vastgesteld dat u tijdens uw frequente contacten met de Belgische autoriteiten doorheen de jaren geenszins een coherent beeld heeft geschept van wie u bent en waar u vandaan komt.

U heeft doorheen de asielprocedure weliswaar vastgehouden aan uw verklaring dat uw werkelijke naam A. H. is, maar u gaf ook aan dat u een andere naam had, namelijk K. E. R. (CGVS p. 6). Gevraagd waarom u deze andere naam had, antwoordde u dat sinds u klein was, u zo werd genoemd en het voor u "iets gewoon" is (CGVS p. 6). Uit het administratief dossier blijkt echter dat u in het verleden minstens drie aliasen gebruikte: H. K., geboren op (...)1982, E. R. K., geboren op (...)1982 en L. K., geboren op (...)1983 (zie administratief dossier: politieverslagen, administratieve verslagen vreemdelingencontrole). Op deze wijze creëert u verregaande onzekerheid over uw eigen identiteit, nochtans een essentieel element bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Boven legt u geen enkel document neer ter staving van uw werkelijke identiteit (CGVS p. 5 + Verklaring DVZ p. 10).

Ook over uw nationaliteit heeft u doorheen de jaren verschillende tegenstrijdige verklaringen afgelegd. U verklaart heden enkel de Marokkaanse nationaliteit te bezitten (CGVS p. 8). Uit uw politieel, gerechtelijk en administratief dossier blijkt echter dat u diverse malen aangaf en u mordicus vasthield de Cubaanse, dan wel de Spaanse nationaliteit te hebben en u zich niet akkoord verklaarde met uw identiteit en nationaliteit zoals bevestigd door het Marokkaanse consulaat (zie onder andere, niet limitatief: nota DVZ dd. 28.11.2023, nota DVZ dd. 29.08.202, bevel tot aanhouding Rechtbank van Eerste Aanleg, Kabinet van Onderzoeksrechter T. dd. 8.03.2021, nota DVZ dd. 12.10.2020, bijlage 13 dd. 7.10.2020, rapport DID dd. 25.09.2020, bevel tot aanhouding Rechtbank van Eerste Aanleg, Kabinet van Onderzoeksrechter V. C. dd. 12.06.2020, bijlage 13 dd. 12.03.2020, bevel tot aanhouding Rechtbank van Eerste Aanleg, Kabinet van Onderzoeksrechter R. J. dd. 30.10.2019, administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 4.04.2019 en dd. 15.11.2018). Gevraagd naar uw reactie omtrent de door u verschillende opgegeven nationaliteiten, gaf u dit toe en zei u dat dit kwam doordat u op straat had moeten leven (CGVS p. 8). Een uitleg die allerminst kan verschonen waarom u deze leugenachtige verklaringen aflegde. Besluitend, hebben de Marokkaanse autoriteiten uw Marokkaanse

nationaliteit bevestigd en op 17 mei 2024 reikten zij de laissez passer met nr. (...) op uw naam uit, teneinde u naar Marokko te kunnen laten repatriëren (zie administratief dossier).

Uw nationaliteit is eveneens een essentieel element bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aangezien het land waarvan u staatsburger bent het ijkpunt vormt waartegen uw nood aan internationale bescherming wordt beoordeeld. De vaststelling dat u over uw nationaliteit tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen aflegde tegenover de Belgische autoriteiten, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid en de ernst van uw verzoek om internationale bescherming op zeer ernstige wijze.

Hier moet aan worden toegevoegd dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip van uw binnenkomst in België. Bij de DVZ liet u noteren dat u ongeveer medio 2013 in België was aangekomen (zie DVZ Verklaring, vraag 33). Bij het CGVS klonk het dat u pas in 2017 in België arriveerde (CGVS p. 7). De vaststelling dat u er niet in slaagde om consistente verklaringen af te leggen over dergelijk essentieel element in uw vluchtrelaas, zet uw algehele geloofwaardigheid verder onder druk en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees.

Verder wordt vastgesteld dat uw gedrag sinds uw vertrek uit Marokko niet te verenigen valt met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Uit de samenlezing van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier blijkt namelijk dat u uitsluitend om internationale bescherming heeft verzocht teneinde uw repatriëring naar Marokko uit te stellen of te verijdelen.

Uit uw administratief dossier (zie, niet limitatief: bijlage 39bis dd. 7.06.2024) blijkt ten eerste dat u sinds 15 november 2018 meerdere malen in contact kwam met de Belgische autoriteiten en uit niets bleek dat u ooit eerder dan in juni 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende. Als u daadwerkelijk een gegronde vrees koestert om naar Marokko terug te keren, kan echter worden verwacht dat u zich onverwijld wendt tot de autoriteiten van uw veilig land van verblijf, in casu België. U liet na dit te doen, ondanks uw veelvuldige contacten met de Belgische autoriteiten en ondanks dat u sedert 2017 in België verblijft (CGVS p.7-8).

U verklaarde bovendien van 1999 tot 2012 in Spanje te hebben verbleven en ook daar nooit een verzoek om internationale bescherming te hebben gevraagd (CGVS p. 6 + p. 8). Daarbij zei u zelfs letterlijk dat u in Spanje geen internationale bescherming nodig had, aangezien u een Spaanse verblijfskaart had (CGVS p. 8). Nochtans was u rechtstreeks uit Marokko naar Spanje gegaan met uw familie in 1999 en waren uw beweerdelijke problemen in Marokko reeds voordien ontstaan.

De reden waarom u nooit eerder dan in juni 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende, weet u aan het feit dat u daaromtrent “geen idee” had en dat “niemand u dat had uitgelegd” (CGVS p. 8). Dit waren manifest leugenachtige verklaringen. U werd immers bij diverse gelegenheden door de Belgische politionele en gerechtelijke autoriteiten gehoord en ook in het kader van de vaststelling dat u illegaal op het grondgebied verbleef, werd u gehoord. Er werden u diverse bevelen om het grondgebied te verlaten en er werd u een inreisverbod van 8 jaar betekend op 27.08.2019 (zie niet limitatief bijlage 13 septies dd. 8.05.2024). U heeft aan dit alles nooit enig gevolg gegeven en heeft uw verblijf niet op de wettelijk voorziene wijze trachten te regulariseren (zie bijlage 13 septies dd. 8.05.2024 + CGVS p. 8). U herhaalde tijdens uw persoonlijk onderhoud ten aanzien van het CGVS dat u nooit enige verblijfsprocedure in België heeft doorlopen (CGVS p. 8). Omtrent de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming beweerde u zelfs dat de Belgische autoriteiten u dat “nooit hebben gezegd” en ze u daarover “nooit advies hebben gegeven” (CGVS p. 8). Dergelijke leugenachtige verklaringen druisen volledig in tegen de objectieve elementen in uw administratief dossier, waaruit blijkt dat u zelf het nooit nodig heeft geacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie onder meer bijlage 13 sexies dd. 27.08.2019, IBZ Questionnaire d.d.24-11-2023, ...).

Bovendien gaf u nooit enige elementen aan waarom u niet naar Marokko zou kunnen terugkeren, en hield u op leugenachtige wijze de Cubaanse, dan wel de Spaanse nationaliteit te bezitten (cfr. supra). Bijzonder frappant is dat blijkens de nota dd. 12.10.2020 u met de DID een onderhoud had op 9.10.2020 in de gevangenis van Tongeren waarbij u aangaf dat u als Cubaan asiel wilde aanvragen (zie administratief dossier). U werd daarop doorverwezen naar de asielinstanties in België en desalniettemin er een aanvraag tot afspraak werd gemaakt bij deze Belgische asielinstanties op 12.10.2020, heeft u zich nooit aangeboden bij het “Klein Kasteeltje–Pacheco” om uw verzoek om internationale bescherming effectief in te dienen (zie nota DID dd. 29.08.2022). Bijgevolg raakt uw verklaring dat er u nooit zou zijn gezegd dat u een verzoek om internationale bescherming kon indienen, kant noch wal. De objectieve vaststelling is dat u nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend of nodig heeft geacht, hoewel u daartoe ontegensprekelijk de kans heeft gehad en hoewel u sedert minstens zeven jaar in België verblijft. Hiermee wordt opnieuw zowel uw algemene geloofwaardigheid, als de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vrees en de ernst ervan, volledig onderuit gehaald.

Daarenboven wordt vastgesteld dat uw uiteindelijke beslissing om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, er alle schijn van heeft louter een poging te zijn om uw repatriëring naar Marokko te verhinderen en/ of uit te stellen, wat andermaal onderstreept dat u werkelijk niet naar België kwam om bescherming te zoeken tegen vervolging of ernstige schade. Immers werd u onder bijlage 13 septies overgebracht naar een gesloten centrum op 14.05.2024 (bijlage 13 septies). Pas op 7 juni 2024 diende u uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in. Op deze wijze verijdelde u uw repatriëring naar Marokko, die op 10 juni 2024 voor de derde keer gepland was.

Bovendien moet worden vastgesteld dat geen van de motieven die u uiteindelijk aanbracht in het kader van uw verzoek om internationale bescherming weet te overtuigen. Uw eigenlijke asielmotieven zijn om volgende redenen niet geloofwaardig.

U verklaarde een vrees te hebben opzichtsens Marokko omdat u homoseksueel bent en u bijgevolg in Marokko geen vrij leven zou kunnen leiden (CGVS p. 13)

Na grondige studie en analyse van alle elementen in uw dossier is het CGVS er in het geheel niet van overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat het niet evident is om de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties en met overtuigende persoonlijke en emotionele doorleefdheid te verwachten.

Er dient benadrukt te worden dat een beweerde homoseksualiteit slechts aannemelijk kan worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht. Het CGVS mag daarbij van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid.

Er is echter ten eerste een negatieve indicatie betreffende uw geloofwaardigheid dat u, die ruim 24 jaar geleden Marokko heeft verlaten pas voor het eerst op het CGVS in België tijdens uw persoonlijk onderhoud in juli 2024 aanvoert in uw land gevaar te lopen omwille van uw verklaarde seksuele geaardheid. Dat u uw beweerde homoseksualiteit, een essentieel element in uw vluchtrelaas, pas zo laat aanvoert en dit nooit eerder vermeldde, ook niet bij uw eerste interview bij de DVZ of tijdens een van de vele momenten van contact met de Belgische autoriteiten, doet zeer ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat men u daar niet eerder naar gevraagd zou hebben en dat u angst had om over dit onderwerp te praten (CGVS p. 19).

Rekening houdend met het belang van dit element in uw vluchtrelaas zou dit toch van meet af aan het vermelden waard moeten zijn. Er is de redelijke verwachting dat een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de DVZ Vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u uw seksuele oriëntatie zou vermeld hebben, aangezien dit de kern uitmaakt van uw vluchtrelaas (CGVS p. 12-13).

Waar u verder stelt het moeilijk te vinden hierover te praten, dient er op gewezen dat u ook verklaarde dat u met een vlag in de hand heeft meegedaan aan twee LGBTQ-manifestaties teneinde de boodschap van de homoseksuele beweging publiekelijk uit te dragen naar de wereld (CGVS p. 18-19). Uw voorgehouden moeilijkheid te praten over dit onderwerp dient in die zin dan ook zeer ernstig gerelativeerd te worden. Bovendien is het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er internationale bescherming te bekomen inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. U brengt geen geloofwaardige of nuttige reden aan waaruit kan blijken dat u pas in het kader van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS in juni 2024, toen u de leeftijd had van 45 jaar, in de mogelijkheid was om uw beweerdelijke homoseksuele geaardheid ten berde te brengen als grond voor vervolging.

Verder was de inhoud van uw verklaringen uiterst bevreemdend waarmee u uw seksuele oriëntatie uiteindelijk ter sprake bracht.

Over de ontdekking van uw homoseksualiteit legde u namelijk uit dat u als tienjarig kind seksuele relaties had met een klasgenoot in Marokko (CGVS p. 14). U vermoedt dat jullie twee tot drie keer seksuele betrekkingen hadden maar u kan zich dat niet exact herinneren (CGVS p. 14). Vage verklaringen dus. Voorts kwam u niet verder dan te vertellen dat u zich aangetrokken voelde tot hetzelfde geslacht en dat u dit ontdekte toen u klein was (CGVS p. 14). Doorgevraagd naar wat u voelde, herhaalde u dat zich aangetrokken voelde (CGVS p. 15). Gevraagd wat u over uw seksuele oriëntatie zelf dacht, gaf u aan dat u niet veel had kunnen nadenken omdat u nog heel klein was (CGVS p. 15). Uw gevoelens waren sterker dan uw gedachten, zei u en omdat u "het zo heeft gevoeld, wist u wat u wou en wat u was", vertelde u (CGVS p. 15). Opnieuw uiterst vage verklaringen die alle doorleefdheid missen.

Verder verklaarde u dat u in Melilla en in Spanje uw homoseksualiteit vrij heeft kunnen beleven, u naar discotheken en cafés ging en zo mannen ontmoette (CGVS p. 15-16). U verklaarde dat u alleen seksuele relaties heeft gehad en verder "niets langdurig" had, hoewel u op niet consistente wijze daar aan toevoegde dat sommige van die seksuele relaties soms kort duurden, soms twee weken duurden en soms jaren (CGVS p. 16). Het aantal van deze seksuele relaties had u niet geteld maar volgens u waren het er misschien 200 of 300 (CGVS p. 16). Daarbij kon u echter niets zeggen over wie die mannen waren want dat wist u niet (CGVS p. 16). Evenmin kon u concreet duiden hoe u deze mannen had leren kennen en geraakte u niet verder dan

dit "op het werk, café of in de discotheek" was (CGVS p. 16). Wederom uiterst vaag en wederom verklaringen die doorleefdheid misten.

U zou één relatie hebben gehad die u zelf omschreef als "serieus", maar wanneer u werd gevraagd wat u leuk vond aan die man kwam u niet verder dan oppervlakkige verklaringen dat hij "serieus" was, een "stabiele relatie wilde" en hij "respectvol" was (CGVS p. 17). En volgens u vond hij u op zijn beurt "knap, jong en leuk" (CGVS p. 17). Deze stereotiepe en oppervlakkige verklaringen geven weer geen enkele blijk van enige doorleefdheid. Gevraagd wat die relatie serieus maakte, zei u dat jullie hadden gezegd elkaar wat jullie voelden en dat jullie heel goed samen waren (CGVS p. 17). Echter bleek die man het dan toch enigszins aan de nodige serieus te ontberen want hij rookte crack en heroïne én u begon ook drugs te gebruiken met hem, waarna de relatie beëindigd werd (CGVS p. 17).

Allemaal allerminst doorleefde verklaringen die geen enkele blijk gaven van enige emotionele of psychologische implicaties in uw hoofde omtrent de ontdekking en beleving van uw homoseksualiteit. Er mocht van u verwacht worden dat u doorleefde verklaringen aflegt over uw eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en eventuele relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan oppervlakkige en vage verklaringen.

Hierbij moet aangestipt worden dat het niet plausibel is dat u als beweerdelijke homoseksuele man die wel tot 300 seksuele relaties zou hebben aangeknoopt met diverse mannen die u leerde kennen op café of in de discotheek (CGVS p. 16) en die actief zou hebben deelgenomen aan prides in Spanje en Nederland (CGVS p. 18) volstrekt onbekend bent met de applicatie Grindr (CGVS p. 18). Dat uw gebrek aan kennis daaromtrent zou komen doordat u op straat heeft geleefd, zoals u zelf uitlegt, is bijzonder ongeloofwaardig.

Hier moet aan worden toegevoegd dat u uw vrees die u baseerde op uw beweerdelijke homoseksualiteit volstrekt niet kon concretiseren of persoonlijk kon maken. Gevraagd naar welke vrees u had omwille van uw seksuele oriëntatie, verwees u uiteindelijk, na herhaaldelijke vraagstelling, naar "afkeur" en "discriminatie" (CGVS p. 17). Het volstaat echter niet op algemene manier te verwijzen naar een afkeur en discriminatie door de maatschappij om te kunnen besluiten tot een persoonlijke en gegronde vrees in uwe hoofde. Als er geen concrete persoonlijke elementen zijn om uw vrees ten opzichte van actoren in Marokko te ondersteunen, kan er geen sprake zijn van nood aan internationale bescherming.

U maakte daarbij ook geen melding van enig concreet probleem dat u zou hebben met uw familie in verband met uw seksuele oriëntatie. Uw jongere zus is op de hoogte en blijkt er geen probleem mee te hebben en verder houdt u het verborgen voor uw familie (CGVS p. 18). Uit het feit dat u de afkeuring van uw familie vreest, kan evenwel niet zonder meer worden afgeleid dat u zou moeten vrezen voor uitstoting of vervolging vanwege uw familie.

Van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoon. Hier bent u niet in geslaagd. Om deze redenen hecht het CGVS geen geloof aan uw bewering een homoseksueel te zijn en wordt uw asielmotief dat hierop gestoeld is, niet geloofwaardig geacht.

In dit kader moet ook worden aangestipt dat uit uw dossier en volgens uw verklaringen blijkt dat u getrouwd bent in 2002 in Spanje, met een Spaanse vrouw en jullie rond 2007 gescheiden zijn (zie DVZ Verklaring + CGVS p. 10). De reden van dit huwelijk was volgens u enkel gelegen bij het feit dat u daardoor aan verblijfsdocumenten kon geraken voor Spanje en deze vrouw u daarin wilde helpen (CGVS p. 10-11). U gaf hiermee expliciet te kennen dat u een schijnhuwelijk had afgesloten in Spanje en dus een huwelijk had afgesloten met een andere bedoeling dan de totstandkoming van een duurzame levensgemeenschap en u bijgevolg de Spaanse autoriteiten heeft misleid. Dit is andermaal een uiterst negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien is uw verklaring dat deze vrouw dat "gewoon" deed om u te helpen, volstrekt ongeloofwaardig (CGVS p. 11). U wist immers niet waarom ze dat deed voor u en dat moest volgens u aan haar gevraagd worden (CGVS p. 11). Dat u jarenlang getrouwd kon zijn met deze Spaanse vrouw en u tegelijkertijd elk weekend naar discotheken ging, daarbij seksuele relaties had met mannen en dit "geen probleem" was voor uw echtgenote, is bijzonder weinig geloofwaardig (CGVS p. 18).

Aan bovenstaande vaststellingen moet worden toegevoegd dat u met uw verklaringen dat u uit een arme familie komt, en de Berbers in Marokko geen of beperkt toegang zouden hebben tot onderwijs, gezondheidszorg en er ook in het algemeen sprake is van een socio-economische slechte behandeling van Berbers in Marokko (CGVS p. 6, p. 13, p. 19) evenmin aannemelijk heeft gemaakt een nood aan internationale bescherming te hebben.

Een loutere algemene bewering dat u zou worden geslagen en dat er in de Rif regio "niets" is voor Berbers (CGVS p. 19), volstaat niet om een gegronde persoonlijke en concrete vrees in uwe hoofde aan te tonen. Dat u de kans niet zou hebben gekregen om te studeren en werken in Marokko, zoals u voorhoudt (CGVS p. 19) wordt dan weer tegengesproken door uw verklaring waaruit blijkt dat u tot het vierde jaar van het middelbaar onderwijs naar school bent gegaan in Marokko en dat u ook af en toe werkte in Marokko (CGVS p. 9).

Bovendien maakte u geenszins aannemelijk dat u werkelijk enig gevaar zou lopen in dit verband. Het volgens u enige probleem dat u ooit heeft gehad met de politie en justitie in Marokko werd veroorzaakt doordat u als voetganger op een autobaan was gaan lopen, waarna u een boete kreeg van de Marokkaanse rechtbank, na een proces waarop u zelf niet eens aanwezig was, maar u zich liet vertegenwoordigen door uw moeder (CGVS p. 12). Dat u door de politie in Marokko daarbij zou zijn geslagen, is niet meer dan een blote

bewering. Tenslotte wordt aangestipt dat u met uw verklaring dat u "ja, mijnheer" moet zeggen tegen een politieagent in Marokko (CGVS p. 12) uiteraard ook geen nood aan internationale bescherming aannemelijk. Ten andere, gevraagd of u betrokken bent bij politiek, gaf u aan dat niet op een actieve manier was, maar dat u wel opinies had die niet in lijn lag met de politiek in Marokko (CGVS p. 8). Welnu, het hebben van politieke opinies die al dan niet overeen komen met die van een regering in een land is evenmin een grond voor aanspraak op een vluchtelingenstatus. Een verzoeker dient aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging heeft wegens het hebben van een politieke opinie en u slaagt hier niet in.

Als er werkelijk enige gegronde vrees in uw hoofd was ontstaan gebaseerd op politieke opinie of discriminerende behandeling van Berbers in uw land van herkomst, mag ook worden verwacht dat u die vrees sneller onder de aandacht van de Belgische asielinstanties zou brengen. Quod non.

Idem wat betreft het gegeven dat u zich als niet - gelovige omschrijft en denkt dat u daardoor misschien in de problemen zou kunnen komen in geval van een terugkeer naar Marokko (CGVS, p.9). U hierop gevraagd dit te concretiseren komt u niet verder dan algemeenheden en veronderstellingen. Uw religie is 'respect' stelt u, u gelooft een beetje in van alles maar niet in een specifieke religie, u hebt respect voor alle religies en ook voor nietgelovigen (CGVS, p.9, Verklaring DVZ, vraag 9). Hieruit kan geconcludeerd worden dat u ook respect heeft voor de islam – wat u ook zelf aangeeft - waardoor niet kan aangenomen worden dat u hierom vervolging riskeert in Marokko. Hoe dan ook haalt u dit gegeven niet aan als asielmotief, u werd nadrukkelijk en bij herhaling gevraagd op basis van welke redenen u een vrees koestert in geval van een terugkeer naar Marokko maar uw religieuze overtuiging of gebrek eraan vermeldde u in het geheel niet (CGVS, p.13, 20).

Wat betreft uw socio-economische motieven, verwijst u naar een toestand waarbij er in uw regio van herkomst geen werk of ziekenhuizen zouden zijn. Uw familie was arm en daarom verhuisden jullie naar Spanje (DVZ Vragenlijst vraag nummer 33 en CGVS p.6 en p.19). Dit kan echter op zich geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming. Dergelijke economische motieven ressorteren per slot van rekening niet onder het Vluchtelingenverdrag, evenmin vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien kunnen uw verklaringen als zou het voor u werkelijk onmogelijk zijn om een leven op te bouwen in Marokko niet worden gevolgd. Zo bent u een alleenstaande man van 45 jaar en verklaarde u te hebben gewerkt in zowel Marokko als Spanje en (heel kort) België (CGVS p.9-10). U kan tevens terugvallen op een goede talenkennis want u praat zowel Spaans, Frans als Catalaans, en u kan ook Berbers praten, alsook een beetje Engels (CGVS p. 10). Er zijn met andere woorden wat u betreft werkelijk geen indicaties voorhanden dat u bij een terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Er kan van worden uitgegaan dat u in de toekomst in staat zou zijn om in Marokko in uw eigen levensonderhoud te voorzien en gespaard te blijven van een economische toestand die oploopt tot vervolging of ernstige schade.

Besluitend, om al deze redenen maakte u niet aannemelijk dat u in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming.

U legde geen documenten neer die de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen wijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a), en b) alsook c), 48/6, § 1, eerste lid, en 48/6, § 5, a), b), en c) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de

verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in zijn eerste en tweede middel de schending van artikel 3 van het EVRM, van het evenredigheidsbeginsel en van de hoorplicht, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en beginselen *in casu* geschonden acht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient bovendien te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Marokko geen vrij leven te kunnen leiden omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Ook geeft verzoeker aan daar niemand te kennen, er geen toegang tot werk en ziekenhuizen te hebben waarbij hij nog zijn Berberse etnie aanhaalt en aanstipt te vrezen onrechtvaardig behandeld te worden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden geoordeeld dat verzoeker tijdens zijn frequente contacten met de Belgische autoriteiten doorheen de jaren geenszins een coherent beeld heeft geschapen van wie hij is en waar hij vandaan komt. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat:

- i) verzoeker doorheen de asielprocedure weliswaar heeft vastgehouden aan zijn verklaring dat zijn werkelijke naam A. H. is, maar hij gaf ook aan dat hij een andere naam had, namelijk K. E. R.. Gevraagd waarom hij

deze andere naam had, antwoordde hij dat sinds hij klein was, hij zo werd genoemd en het voor hem “iets gewoon” is. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker in het verleden minstens drie aliases gebruikte: H. K., geboren op (...)1982, E. R. K., geboren op (...)1982 en L. K., geboren op (...)1983. Op deze wijze creëert verzoeker verregaande onzekerheid over zijn eigen identiteit, nochtans een essentieel element bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

ii) bovendien verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn werkelijke identiteit.

iii) ook over zijn nationaliteit verzoeker doorheen de jaren verschillende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker verklaart heden enkel de Marokkaanse nationaliteit te bezitten. Uit zijn politieel, gerechtelijk en administratief dossier blijkt echter dat verzoeker diverse malen aangaf en hij mordicus vasthield de Cubaanse, dan wel de Spaanse nationaliteit te hebben en hij zich niet akkoord verklaarde met zijn identiteit en nationaliteit zoals bevestigd door het Marokkaanse consulaat. Gevraagd naar zijn reactie omtrent de door hem verschillende opgegeven nationaliteiten, gaf verzoeker dit toe en zei hij dat dit kwam doordat hij op straat had moeten leven. Een uitleg die allerminst kan verschonen waarom hij deze leugenachtige verklaringen aflegde. Besluitend, hebben de Marokkaanse autoriteiten verzoekers Marokkaanse nationaliteit bevestigd en op 17 mei 2024 reikten zij de laissez-passer met nr. (...) op zijn naam uit, teneinde hem naar Marokko te kunnen laten repatriëren.

Verzoekers nationaliteit is eveneens een essentieel element bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, aangezien het land waarvan hij staatsburger is het ijkpunt vormt waartegen zijn nood aan internationale bescherming wordt beoordeeld. De vaststelling dat verzoeker over zijn nationaliteit tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen aflegde tegenover de Belgische autoriteiten, ondergraaft zijn algemene geloofwaardigheid en de ernst van zijn verzoek om internationale bescherming op zeer ernstige wijze.

iv) hieraan moet worden toegevoegd dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip van zijn binnenkomst in België. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) liet verzoeker noteren dat hij ongeveer medio 2013 in België was aangekomen. Bij het CGVS klonk het dat verzoeker pas in 2017 in België arriveerde. De vaststelling dat verzoeker er niet in slaagde om consistente verklaringen af te leggen over dergelijk essentieel element in zijn vluchtrelaas, zet zijn algehele geloofwaardigheid verder onder druk en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

Verder wordt er in de bestreden beslissing met reden vastgesteld dat verzoekers gedrag sinds zijn vertrek uit Marokko niet te verenigen valt met een gegronde vervolgingsvrees of ernstige schade. Verweerder oordeelt terecht dat uit de samenlezing van verzoekers verklaringen en alle elementen in zijn administratief dossier namelijk blijkt dat verzoeker uitsluitend om internationale bescherming heeft verzocht teneinde zijn repatriëring naar Marokko uit te stellen of te verijdelen.

Zo wordt er opgemerkt dat:

i) uit verzoekers administratief dossier ten eerste blijkt dat hij sinds 15 november 2018 meerdere malen in contact kwam met de Belgische autoriteiten en uit niets bleek dat hij ooit eerder dan in juni 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende. Als verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees koestert om naar Marokko terug te keren, kan echter worden verwacht dat hij zich onverwijld wendt tot de autoriteiten van zijn veilig land van verblijf, in casu België. Verzoeker liet na dit te doen, ondanks zijn veelvuldige contacten met de Belgische autoriteiten en ondanks dat hij sedert 2017 in België verblijft.

Bovendien verklaarde verzoeker van 1999 tot 2012 in Spanje te hebben verbleven en ook daar nooit een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Daarbij zei verzoeker zelfs letterlijk dat hij in Spanje geen internationale bescherming nodig had, aangezien hij een Spaanse verblijfskaart had. Nochtans was verzoeker rechtstreeks uit Marokko naar Spanje gegaan met zijn familie in 1999 en waren zijn beweerdelijke problemen in Marokko reeds voordien ontstaan.

De reden waarom verzoeker nooit eerder dan in juni 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende, weet hij aan het feit dat hij daaromtrent “geen idee” had en dat niemand hem dat had uitgelegd. Dit waren manifest leugenachtige verklaringen. Verzoeker werd immers bij diverse gelegenheden door de Belgische politieke en gerechtelijke autoriteiten gehoord en ook in het kader van de vaststelling dat hij illegaal op het grondgebied verbleef, werd hij gehoord. Er werden verzoeker diverse bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd en er werd verzoeker een inreisverbod van 8 jaar betekend op 27 augustus 2019. Verzoeker heeft aan dit alles nooit enig gevolg gegeven en heeft zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene wijze trachten te regulariseren. Verzoeker herhaalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud ten aanzien van het CGVS dat hij nooit enige verblijfsprocedure in België heeft doorlopen. Omtrent de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming beweerde verzoeker zelfs dat de Belgische autoriteiten hem dat “nooit hebben gezegd” en ze hem daarover “nooit advies hebben gegeven”. Dergelijke leugenachtige verklaringen druisen volledig in tegen de objectieve elementen in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker zelf het nooit nodig heeft geacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

ii) verzoeker bovendien nooit enige elementen aangaf waarom hij niet naar Marokko zou kunnen terugkeren, en hield op leugenachtige wijze vol de Cubaanse, dan wel de Spaanse nationaliteit te bezitten. Bijzonder frappant is dat blijkens de nota van 12 oktober 2020 verzoeker met de DID een onderhoud had op 9 oktober 2020 in de gevangenis van Tongeren waarbij hij aangaf dat hij als Cubaan asiel wilde aanvragen. Verzoeker

werd daarop doorverwezen naar de asielinstanties in België en desalniettemin er een aanvraag tot afspraak werd gemaakt bij deze Belgische asielinstanties op 12 oktober 2020, heeft verzoeker zich nooit aangeboden bij het “Klein Kasteeltje–Pacheco” om zijn verzoek om internationale bescherming effectief in te dienen. Bijgevolg raakt zijn verklaring dat er hem nooit zou zijn gezegd dat hij een verzoek om internationale bescherming kon indienen, kant noch wal. De objectieve vaststelling is dat verzoeker nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend of nodig heeft geacht, hoewel hij daartoe ontegensprekelijk de kans heeft gehad en hoewel hij sedert minstens zeven jaar in België verblijft. Hiermee worden opnieuw zowel verzoekers algemene geloofwaardigheid, als de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vrees en de ernst ervan, volledig onderuit gehaald.

Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoekers uiteindelijke beslissing om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, er alle schijn van heeft louter een poging te zijn om zijn repatriëring naar Marokko te verhinderen en/of uit te stellen, wat andermaal onderstreept dat hij werkelijk niet naar België kwam om bescherming te zoeken tegen vervolging of ernstige schade. Immers werd verzoeker onder bijlage 13septies overgebracht naar een gesloten centrum op 14 mei 2024 en pas op 7 juni 2024 diende verzoeker uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in. Op deze wijze vrijdelde verzoeker zijn repatriëring naar Marokko, die op 10 juni 2024 voor de derde keer gepland was.

Daarnaast stipt de commissaris-generaal aan dat geen van de motieven die verzoeker uiteindelijk aanbracht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming weten te overtuigen en zijn eigenlijke asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft verzoekers vrees wegens zijn homoseksuele geaardheid wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze geoordeeld dat:

i) na grondige studie en analyse van alle elementen in het dossier, het CGVS er in het geheel niet van overtuigd is dat verzoeker homoseksueel is. Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat het niet evident is om de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties en met overtuigende persoonlijke en emotionele doorleefdheid verwachten.

Er dient benadrukt te worden dat een beweerde homoseksualiteit slechts aannemelijk kan worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht. Het CGVS mag daarbij van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat betreft zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid.

Er is echter ten eerste een negatieve indicatie betreffende verzoekers geloofwaardigheid dat hij, die ruim 24 jaar geleden Marokko heeft verlaten pas voor het eerst op het CGVS in België tijdens zijn persoonlijk onderhoud in juli 2024 aanvoert in zijn land gevaar te lopen omwille van zijn verklaarde seksuele geaardheid. Dat verzoeker zijn beweerde homoseksualiteit, een essentieel element in zijn vluchtrelaas, pas zo laat aanvoert en dit nooit eerder vermeldde, ook niet bij zijn eerste interview bij de DVZ of tijdens een van de vele momenten van contact met de Belgische autoriteiten, doet zeer ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Hiermee geconfronteerd antwoordde verzoeker dat men hem daar niet eerder naar gevraagd zou hebben en dat hij angst had om over dit onderwerp te praten.

Rekening houdend met het belang van dit element in verzoekers vluchtrelaas zou dit toch van meet af aan het vermelden waard moeten zijn. Er is de redelijke verwachting dat een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de DVZ Vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zijn seksuele oriëntatie zou vermeld hebben, aangezien dit de kern uitmaakt van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker verder stelt het moeilijk te vinden hierover te praten, dient erop gewezen dat hij ook verklaarde dat hij met een vlag in de hand heeft meegedaan aan twee LGBTQ-manifestaties teneinde de boodschap van de homoseksuele beweging publiekelijk uit te dragen naar de wereld. Zijn voorgehouden moeilijkheid te praten over dit onderwerp dient in die zin dan ook zeer ernstig gerelativeerd te worden. Bovendien is het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er internationale bescherming te bekomen inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoeker brengt geen geloofwaardige of nuttige reden aan waaruit kan blijken dat hij pas in het kader van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS in juni 2024, toen hij de leeftijd had van 45 jaar, in de mogelijkheid was om zijn beweerdelijke homoseksuele geaardheid ten berde te brengen als grond voor vervolging.

ii) verder de inhoud van verzoekers verklaringen uiterst bevreemdend was waarmee verzoeker zijn seksuele oriëntatie uiteindelijk ter sprake bracht.

Over de ontdekking van zijn homoseksualiteit legde verzoeker immers namelijk uit dat hij als tienjarig kind seksuele relaties had met een klasgenoot in Marokko. Verzoeker vermoedt dat ze twee tot drie keer seksuele betrekkingen hadden maar hij kan zich dat niet exact herinneren. Vage verklaringen dus. Voorts kwam verzoeker niet verder dan te vertellen dat hij zich aangetrokken voelde tot hetzelfde geslacht en dat hij dit ontdekte toen hij klein was. Doorgevraagd naar wat hij voelde, herhaalde verzoeker dat hij zich aangetrokken voelde. Gevraagd wat verzoeker over zijn seksuele oriëntatie zelf dacht, gaf hij aan dat hij niet veel had kunnen nadenken omdat hij nog heel klein was. Verzoekers gevoelens waren sterker dan zijn gedachten, zei hij en omdat hij *“het zo heeft gevoeld”* wist hij wat hij wou en wat hij was, vertelde hij. Opnieuw uiterst vage verklaringen die alle doorleefdheid missen.

iii) verzoeker verder verklaarde dat hij in Melilla en in Spanje zijn homoseksualiteit vrij heeft kunnen beleven, hij naar discotheken en cafés ging en zo mannen ontmoette. Verzoeker verklaarde dat hij alleen seksuele relaties heeft gehad en verder *“niets langdurig”* had, hoewel hij op niet consistente wijze daaraan toevoegde dat sommige van die seksuele relaties soms kort duurden, soms twee weken duurden en soms jaren. Het aantal van deze seksuele relaties had verzoeker niet geteld maar volgens hem waren het er misschien 200 of 300. Daarbij kon verzoeker echter niets zeggen over wie die mannen waren want dat wist hij niet. Evenmin kon verzoeker concreet duiden hoe hij deze mannen had leren kennen en geraakte hij niet verder dan dit *“op het werk, café of in de discotheek”* was. Wederom uiterst vaag en wederom verklaringen die doorleefdheid missen.

iv) verzoeker verklaarde één relatie te hebben gehad die hij zelf omschreef als *“serieus”*, maar wanneer hij werd gevraagd wat hij leuk vond aan die man kwam hij niet verder dan oppervlakkige verklaringen dat hij *“serieus”* was, een *“stabiele relatie wilde”* en hij *“respectvol”* was en volgens verzoeker vond deze man hem op zijn beurt *“knap, jong en leuk”*. Deze stereotiepe en oppervlakkige verklaringen geven weer geen enkele blijk van enige doorleefdheid. Gevraagd wat die relatie serieus maakte, zei verzoeker dat ze elkaar hadden gezegd wat ze voelden en dat ze heel goed samen waren. Echter bleek die man het dan toch enigszins aan de nodige sérieux te ontberen want hij rookte crack en heroïne én verzoeker begon ook drugs te gebruiken met hem, waarna de relatie beëindigd werd.

Allemaal allerminst doorleefde verklaringen die geen enkele blijk gaven van enige emotionele of psychologische implicaties in verzoekers hoofde omtrent de ontdekking en beleving van zijn homoseksualiteit. Er mocht van verzoeker verwacht worden dat hij doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en eventuele relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan oppervlakkige en vage verklaringen.

v) hierbij moet aangestipt worden dat het niet plausibel is dat verzoeker als beweerdelijke homoseksuele man die wel tot 300 seksuele relaties zou hebben aangeknoopt met diverse mannen die hij leerde kennen op café of in de discotheek en die actief zou hebben deelgenomen aan prides in Spanje en Nederland volstrekt onbekend is met de applicatie Grindr. Dat verzoekers gebrek aan kennis daaromtrent zou komen doordat hij op straat heeft geleefd, zoals hij zelf uitlegt, is bijzonder ongeloofwaardig.

vi) hieraan moet worden toegevoegd dat verzoeker zijn vrees die hij baseerde op zijn beweerdelijke homoseksualiteit volstrekt niet kon concretiseren of persoonlijk kon maken. Gevraagd naar welke vrees hij had omwille van zijn seksuele oriëntatie, verwees verzoeker uiteindelijk, na herhaaldelijke vraagstelling, naar *“afkeur”* en *“discriminatie”*. Het volstaat echter niet op algemene manier te verwijzen naar een afkeur en discriminatie door de maatschappij om te kunnen besluiten tot een persoonlijke en gegronde vrees in verzoekers hoofde. Als er geen concrete persoonlijke elementen zijn om verzoekers vrees ten opzichte van actoren in Marokko te ondersteunen, kan er geen sprake zijn van nood aan internationale bescherming.

vii) verzoeker daarbij ook geen melding maakte van enig concreet probleem dat hij zou hebben met zijn familie in verband met zijn seksuele oriëntatie. Verzoekers jongere zus is op de hoogte en blijkt er geen probleem mee te hebben en verder houdt verzoeker het verborgen voor zijn familie. Uit het feit dat verzoeker de afkeuring van zijn familie vreest, kan evenwel niet zonder meer worden afgeleid dat hij zou moeten vrezen voor uitstoting of vervolging vanwege zijn familie.

Van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoonst. Hierin is verzoeker niet geslaagd. Om deze redenen hecht het CGVS geen geloof aan verzoekers bewering een homoseksueel te zijn en wordt zijn asielmotief dat hierop gestoeld is, niet geloofwaardig geacht.

viii) in dit kader ook moet worden aangestipt dat uit verzoekers dossier en volgens zijn verklaringen blijkt dat verzoeker getrouwd is in 2002 in Spanje, met een Spaanse vrouw en ze rond 2007 gescheiden zijn. De reden van dit huwelijk was volgens verzoeker enkel gelegen bij het feit dat hij daardoor aan verblijfsdocumenten kon geraken voor Spanje en deze vrouw hem daarin wilde helpen. Verzoeker gaf hiermee expliciet te kennen dat hij een schijnhuwelijk had afgesloten in Spanje en dus een huwelijk had afgesloten met een andere bedoeling dan de totstandkoming van een duurzame levensgemeenschap en hij bijgevolg de Spaanse autoriteiten heeft misleid. Dit is andermaal een uiterst negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Bovendien is verzoekers verklaring dat deze vrouw dat *“gewoon”* deed om hem te helpen, volstrekt ongeloofwaardig. Verzoeker wist immers niet waarom ze dat deed voor hem en dat moest volgens hem aan haar gevraagd worden. Dat verzoeker jarenlang getrouwd kon zijn met deze Spaanse vrouw en hij

tegelijktijd elk weekend naar discotheken ging, daarbij seksuele relaties had met mannen en dit “*geen probleem*” was voor zijn echtgenote, is bijzonder weinig geloofwaardig.

Aan bovenstaande vaststellingen wordt door de commissaris-generaal op terechte wijze nog toegevoegd dat verzoeker met zijn verklaringen dat hij uit een arme familie komt, en de Berbers in Marokko geen of beperkt toegang zouden hebben tot onderwijs, gezondheidszorg en er ook in het algemeen sprake is van een socio-economische slechte behandeling van Berbers in Marokko evenmin aannemelijk heeft gemaakt een nood aan internationale bescherming te hebben. Er wordt in dit verband gesteld dat:

i) een loutere algemene bewering dat verzoeker zou worden geslagen en dat er in de Rif regio “*niets*” is voor Berbers, niet volstaat om een gegronde persoonlijke en concrete vrees in zijn hoofd aan te tonen. Dat verzoeker de kans niet zou hebben gekregen om te studeren en werken in Marokko, zoals hij voorhoudt, wordt dan weer tegengesproken door zijn verklaring waaruit blijkt dat hij tot het vierde jaar van het middelbaar onderwijs naar school is gegaan in Marokko en dat hij ook af en toe werkte in Marokko.

ii) bovendien verzoeker geenszins aannemelijk maakte dat hij werkelijk enig gevaar zou lopen in dit verband. Het volgens verzoeker enige probleem dat hij ooit heeft gehad met de politie en justitie in Marokko werd veroorzaakt doordat hij als voetganger op een autobaan was gaan lopen, waarna hij een boete kreeg van de Marokkaanse rechtbank, na een proces waarop hij zelf niet eens aanwezig was, maar hij zich liet vertegenwoordigen door zijn moeder. Dat verzoeker door de politie in Marokko daarbij zou zijn geslagen, is niet meer dan een blote bewering. Tenslotte wordt aangestipt dat verzoeker met zijn verklaring dat hij “*ja, mijnheer*” moet zeggen tegen een politieagent in Marokko uiteraard ook geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Ten andere, gevraagd of verzoeker betrokken is bij politiek, gaf hij aan dat dat niet op een actieve manier was, maar dat hij wel opinies had die niet in lijn lagen met de politiek in Marokko. Hierover oordeelt de commissaris-generaal dat:

i) het hebben van politieke opinies die al dan niet overeenkomen met die van een regering in een land evenmin een grond is voor aanspraak op een vluchtelingenstatus. Een verzoeker dient aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging heeft wegens het hebben van een politieke opinie en verzoeker slaagt hier niet in.

ii) als er werkelijk enige gegronde vrees in verzoekers hoofd was ontstaan gebaseerd op politieke opinie of discriminerende behandeling van Berbers in zijn land van herkomst, mag ook worden verwacht dat hij die vrees sneller onder de aandacht van de Belgische asielinstanties zou brengen, quod non in casu.

Waar verzoeker nog aangaf dat hij zich als “niet-gelovige” omschrijft en denkt dat hij daardoor misschien in de problemen zou kunnen komen in geval van een terugkeer naar Marokko wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat, hierop gevraagd dit te concretiseren, verzoeker niet verder komt dan algemeenheden en veronderstellingen. Verzoekers religie is ‘*respect*’ stelt hij, hij gelooft een beetje in van alles maar niet in een specifieke religie, hij heeft respect voor alle religies en ook voor niet-gelovigen. Hieruit kan volgens de commissaris-generaal geconcludeerd worden dat verzoeker ook respect heeft voor de islam – wat hij ook zelf aangeeft - waardoor niet kan aangenomen worden dat hij hierom vervolging riskeert in Marokko. Hoe dan ook haalt verzoeker dit gegeven niet aan als asielmotief, hij werd nadrukkelijk en bij herhaling gevraagd op basis van welke redenen hij een vrees koestert in geval van een terugkeer naar Marokko maar zijn religieuze overtuiging of gebrek eraan vermeldde hij in het geheel niet, aldus de commissaris-generaal.

Wat betreft verzoekers socio-economische motieven, geeft de commissaris-generaal correct weer dat verzoeker verwijst naar een toestand waarbij er in zijn regio van herkomst geen werk of ziekenhuizen zouden zijn, dat zijn familie arm was en ze daarom verhuisden naar Spanje doch wordt er door verweerder geoordeeld dat dit echter op zich geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming. Dergelijke economische motieven ressorteren volgens verweerder per slot van rekening niet onder het Vluchtelingenverdrag, evenmin vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien stipt de commissaris-generaal in dit verband nog pertinent aan dat verzoekers verklaringen als zou het voor hem werkelijk onmogelijk zijn om een leven op te bouwen in Marokko niet worden gevolgd. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker een alleenstaande man van 45 jaar is en hij verklaarde te hebben gewerkt in zowel Marokko als Spanje en (heel kort) België en verzoeker kan tevens terugvallen op een goede talenkennis want hij spreekt zowel Spaans, Frans als Catalaans, en hij kan ook Berbers praten, alsook een beetje Engels. Er zijn met andere woorden wat verzoeker betreft werkelijk geen indicaties voorhanden dat hij bij een terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, aldus verweerder. Er kan ook volgens de Raad van worden uitgegaan dat verzoeker in de toekomst in staat zou zijn om in Marokko in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en gespaard te blijven van een economische toestand die oploopt tot vervolging of ernstige schade.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben tevens betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn homoseksuele geaardheid, in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS en bekritiseert verweerders appreciatie en gevolgtrekkingen doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en uitdrukkelijk afgelegde verklaringen.

Verzoeker doet geen afbreuk aan de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing waar hij de commissaris-generaal zonder meer verwijt bijna uitsluitend rekening te hebben gehouden met "*futiele détails*" in zijn verklaringen om zijn relaas ongelooftwaardig te verklaren.

Waar verzoeker meent dat verweerders beoordeling niet op een objectieve wijze heeft plaatsgevonden doch er sprake is van een eenzijdige beoordeling, dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk of niet onpartijdig zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de stukken van het dossier en de door verzoeker geschetste context.

De Raad sluit zich aan bij het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven uiteengezet. Het betoog van verzoeker is geenszins dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door hem aangehaalde redenen die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg zouden staan, te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Waar verzoeker betoogt dat in casu sprake is van een bewezen risico op ernstige schade omwille van zijn homoseksuele geaardheid, stipt de Raad aan dat omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente overwegingen geen geloof kan worden gehecht aan deze beweerde homoseksuele geaardheid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch kan dit in de beschikbare informatie in het

rechtsplegingsdossier worden gelezen. Evenmin beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn land en regio van herkomst sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles met bijstand van zijn advocaat en van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.10. Een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.2.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.12. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

H. CALIKOGLU